

SCRISOARE PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI 2022

ÎNVIEREA DOMNULUI ȘI DUMNEZEULUI ȘI MÂNTUITORULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

„Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de prooroci, nu vor crede nici dacă ar învia cineva dintre morți”. (Luca 16,31)

Preaiubiți fii duhovnicești în Hristos:

Preacucernici și Preacuvioși Părinți, Venerabili Monahi și Monahii, Iubiți Credincioși ai de Dumnezeu păzitei noastre Episcopii:

„Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos să vă dăruiască har și pace, iar de la noi, arhieresti și părintești binecuvântări!”

Iubiți Credincioși în Domnul nostru Cel Înviat:

În Cartea Facerii, citim că Dumnezeu a creat totul și că tot ceea ce a creat a fost bun, iar crearea omului a fost una foarte bună. Dragostea Creatorului pentru omenire a fost și este întotdeauna în acest fel și, deși noi, copiii Săi, Îl respingem, El nu se îndepărtează niciodată de noi. Astăzi, sărbătorim iubirea nesfârșită a lui Dumnezeu pentru noi, promisiunea mântuirii noastre. Aceasta reprezintă punctul de cotitură din istoria omenirii. Sfântul Ioan Gură de Aur ne amintește că: *„Astăzi, Hristos a eliberat firea omului de tirania diavolului și a restabilit-o la frumusețea ei anterioară”* (Omilie la Sfintele Paști).

Nu toată omenirea a răspuns și nici nu răspunde la această invitație dumnezeiască privind restaurarea veșnică împreună cu Creatorul nostru. Însuși Domnul nostru a rostit aceste lucruri în pilda „Omului bogat și a săracului Lazăr”. El a reamintit mulțimilor, dar și nouă, că de-a lungul veacurilor, Dumnezeu Și-a arătat și Și-a manifestat, în multe feluri, dragostea Sa necondiționată. Cu toate acestea, omenirea este sceptică cu privire la o astfel de iubire atotcuprinzătoare, chiar dacă a fost împărtășită tuturor prin crucea și mormântul lui Hristos în numele nostru. Iisus ne spune că a crede în El și în învierea Sa este o chestiune de alegere, de liber arbitru.

Această acțiune eliberatoare a lui Dumnezeu a început atunci când Adam și Eva, după ce L-au respins ca sursa lor de viață, au fost încătușați de către moarte. Sfântul Roman compune în felul următor: *„Copleșit de iubire, [Dumnezeu] a venit în lume să caute făptura Sa care se rătăcise. El este Cel care înfăptuiește căutarea. S-a făcut trup din mama sa pe care a curățit-o... și pe care a sfințit-o...”* („Viața și Învierea”, Condac din „Despre Înviere IV”).

Și noi, la fel ca „Omul Bogat”, am fost înștiințați, așa că nu avem nicio scuză să nu credem. În fiecare duminică, în timpul Postului Mare, săvârșim Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare în care ni se amintește de pilda Domnului în această rugăciune a Anaforalei: „N-ai uitat lucrul mâinilor Tale, ci, în multe chipuri, l-ai cercetat întru îndurările milei Tale: prooroci ai trimis, minuni ai făcut prin sfinții Tăi, care au bineplacut Ție, din fiecare neam; grăitu-ne-ai nouă prin gura proorocilor, slujitorii Tăi, mai înainte vestindu-ne mântuirea ce avea să fie; Lege ne-ai dat spre ajutor; îngeri ai pus păzitori. Iar când a venit plinirea vremii, ne-ai grăit nouă prin Însuși Fiul Tău, prin Care și veacurile le-ai făcut” (Liturghia Sfântului Vasile cel Mare).

Dumnezeu Tatăl este Cel care ne-a vorbit; El L-a trimis pe Fiul Său, Răscumpărătorul nostru, Iisus Hristos, cu chemarea inițială la viața veșnică. Suntem nerăbdători? Atunci să ascultăm din nou cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur: *„Doar murim împreună cu Domnul și ne împărtășim doar de tristețea Lui? ... permite-mi să-ți spun că împărtășirea morții Domnului nu este tristețe. Așteaptă doar puțin și te vei vedea împărtășind câștingul Său. «Căci dacă am murit împreună cu El», spune Sfântul Pavel, „credem că vom și trăi împreună cu El»”* (Cateheze baptismale).

Cui sunt adresate aceste cuvinte, dacă nu întregii omeniri, adică nouă, tuturor. Cum am murit împreună cu Hristos? Ați fost botezați? Atunci ați fost îngropați în ape, așa cum a fost îngropat Hristos în mormânt. Ați ieșit din ape? Atunci ați înviat ca prototip al învierii Sale. Sfântul Ioan Gură de Aur continuă: „Căci în botez se află și înmormântarea și învierea împreună, în același timp. Cel ce este botezat, leapădă pe cel vechi, îl ia pe cel nou și învie, tot așa cum Hristos a înviat prin slava Tatălui” (Cateheze baptismale).

Credința în înviere trebuie să ne modeleze deciziile; prin urmare, trebuie să „lepădăm omul cel vechi”. Sfântul Chiril al Ierusalimului ne înștiințează: „Cel care crede că înviază cu trupul, își păzește haina sufletului și n-o pângărește prin desfrânări; cel care nu crede însă, se dă pe sine însuși desfrânării, folosindu-se de propriul său trup ca de unul străin...” (Cateheza 18, 1).

Omul bogat, din pildă, a spus că știe despre Moise și despre profeți; cu toate acestea, el nu a trăit ca și cum ar exista o înviere spre judecată. Astfel, răspunsul nostru la promisiunea învierii celei binecuvântate, a existenței nesfârșite, trebuie să fie fundamentul pentru acțiunile noastre de-a lungul vieții. *„Cel care L-a înviat din morți, ne va învia și pe noi, cu condiția să facem voia Lui, să facem din poruncile Sale rânduiala vieții noastre și să iubim ceea ce El Însuși iubește; dacă ne abținem de la orice fel de răutate, avariție, iubire de bani, calomnie și mărturie mincinoasă...”* (Sfântul Policarp, Epistola către Filipeni în Didahie).

Sfântul Chiril al Ierusalimului ne luminează în continuare:

„Așadar, vom învia; toți vom avea trupurile veșnice, dar nu toți la fel. Dacă cineva este drept, primește un trup ceresc, spre a putea să stea cu vrednicie împreună cu îngerii. Dacă cineva este păcătos, primește un trup veșnic spre a putea suferi osânda păcatelor sale... Dumnezeu Se

poartă cu dreptate față de aceste două cete, căci nicio faptă n-am săvârșit fără de trup. Hulim cu gura, dar tot cu gura ne rugăm; desfrânăm cu trupul, dar tot cu trupul trăim în castitate; răpim cu mâna, dar tot cu mâna facem milostenie; și tot așa facem și celelalte fapte. Așadar, pentru faptul că în toate faptele noastre ne-am slujit de trup, urmează că în viața de dincolo trupul va avea parte împreună cu sufletul de răsplata celor săvârșite aici” (Cateheza 18, 19).

În același fel, Sfântul Ioan Gură de Aur ne reînnoiește speranța: „*Dacă n-ar fi Învierea, atunci cum s-ar putea păstra adevărul lui Dumnezeu, când atâția oameni răi prosperă și atâția oameni buni suferă și își sfârșesc viațile în suferință? Unde își primesc toți acești oameni răsplata lor cea dreaptă, dacă nu există Înviere?*”

„*Adevărata viață pe pământ începe, într-adevăr, odată cu Învierea Mântuitorului, căci nu se termină cu moartea. Fără Învierea lui Hristos, viața umană nu este altceva decât o moarte treptată care, în cele din urmă, se termină inevitabil cu moartea. Viața autentică, adevărată este acea viață care nu se termină cu moartea. Și o astfel de viață a devenit posibilă pe pământ doar odată cu Învierea Domnului Hristos, Dumnezeu-Omul. Viața este viață adevărată numai în Dumnezeu, căci este o viață sfântă și în virtutea acestui fapt este o viață fără de moarte*” (Părintele (Sfântul) Iustin Popovici, Credința Ortodoxă și Viața în Hristos).

Preaiubiților, am auzit ce fel de încurajare ne oferă Sfinții Părinți nouă, creștinilor ortodocși, dreptcredincioși, aceea de a trăi cei câțiva ani pe acest pământ în așa fel încât să fim pregătiți pentru viața cea fără de sfârșit care va veni în învierea cea veșnică a trupului. Acest lucru sărbătorim astăzi: o nouă naștere și viață veșnică, dialog cu Creatorul, Mântuitorul și Sfințitorul nostru.

Să învățăm, așadar, din pilda Domnului nostru, pentru că și noi i-am avut pe Moise și pe profeți; dar, mai presus de toate, avem certitudinea că Domnul nostru Iisus Hristos a murit, a fost îngropat și a înviat a treia zi, după cum spune Sfânta Scriptură, iar noi, împreună cu Moise, cu prorocii, cu apostolii, cu sfinții și cu oștile cerești mărturisim și strigăm: Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

+Nathaniel

+NATHANIEL

**Din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop de Detroit
și al Episcopiei Ortodoxe Române din America și Canada**